

наступають під впливом дії зазначених засобів, не завжди відображають дійсну перебудову у свідомості об'єктів оперативно-розшукового запобігання злочинам. Зокрема, здійснення цих засобів обумовлює необхідність проникнення у внутрішній світ людини, отримання достовірної інформації про її істинне відношення до заходів дисциплінарного, адміністративного та іншого впливу, що здійснюється персоналом виправних колоній, до тих порад і рекомендацій профілактичної спрямованості, які він отримує від негласних співробітників.

Список використаних джерел:

1. Теория оперативно-розыскной деятельности : учебник / Под ред. К. К. Горяинова, В. С. Овчинского, Г. К. Синилова. – М. : ИНФРА-М, 2007. – 832 с.

2. Кримінологічні та оперативно-розшукові засади запобігання злочинам і правопорушенням, що вчиняються персоналом виправних колоній : моногр. / [В. В. Коваленко, О. М. Джужа, О. Г. Колб та ін.] ; за заг. ред. В. В. Коваленка. – К. : Атіка – Н, 2011. – 368 с.

ПРО ДЕЯКІ ЕЛЕМЕНТИ КООРДИНАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПРОКУРАТУРИ ЯК УЧАСНИКА КРИМІНАЛЬНО- ВИКОНАВЧИХ ПРАВОВІДНОСИН

Дудко Є. В., прокурор відділу нагляду за додержанням законів органами СБУ, державної митної служби та державної прикордонної служби управління нагляду за додержанням законів у кримінальному провадженні прокуратури м. Києва

Як показують результати наукових досліджень [1, с. 285-301], в основі співробітництва органів і установ виконання покарань з іншими правоохоронними структурами, включаючи органи прокуратури, лежить напрацьована та зумовлена певними традиціями (стереотипами, суспільним досвідом тощо) практика, яку в науці називають взаємодією [2, с. 57]. При цьому взаємодія

здійснюється в поєднанні з багатогранною та двосторонньою засадами діяльності вказаних суб'єктів. Вони взаємно доповнюють одна одну. І хоча немає сумнів в необхідності двосторонніх відносин, однак очевидні і перспективи багатосторонніх контактів, що витікають із змісту завдань боротьби із злочинністю.

Саме тому, а також враховуючи те, що взаємодія становить собою складний та безперервний процес, виникла необхідність розглянути це питання в якості окремої наукової проблеми. І хоча поняття «співпраця» та «взаємодія» не мають принципових відмінностей, але, зважаючи на процедурний аспект названих явищ, зміст взаємодії, як правильно вважають В. Шамрай та І. Олійник, має більш детальний вигляд, де остання – це обмін результатами діяльності, в процесі якої важливо не тільки здійснити обмін інформацією, а й організовувати обмін діями, спланувати діяльність [3, с. 6]. Разом з тим, як свідчить проведений у ході даного дослідження аналіз, незважаючи на поширеність застосування поняття «взаємодія», до сьогодні в науці не існує загальноприйнятого його визначення.

У тлумачних словниках під взаємодією розуміють взаємний зв'язок між предметами в дії, а також погоджену дію між ким-, чим-небудь [2, с. 57].

Фахівці з української мови вважаючи, що взаємодія – це співдія, співдіяння [4, с. 259].

Філософи переконані, що у широкому розумінні це, у першу чергу, філософська категорія, що відображає процеси впливу об'єктів один на одного, їхню взаємну обумовленість і порушення одним об'єктом іншого [5, с. 65]. При цьому взаємодія виступає як об'єктивна й універсальна форма руху, розвитку, що визначає існування та структурну організацію будь-якої матеріальної системи, яка без здатності до взаємодії існувати не може.

У чинному законі України «Про прокуратуру», зокрема в ч. 2 ст. 25, мова ведеться про її координаційну діяльність, а не про взаємодію з іншими правоохоронними органами, що, як показали

результати даного дослідження, породжує ряд штучних проблем, у тому числі у сфері виконання покарань, які негативно впливають на ефективність як прокурорсько-наглядової, так й інших видів діяльності, включаючи кримінально-виконавчу, та які є предметом координації з боку органів прокуратури. При цьому зазначеному нормативно-правовому акті визначені й форми координаційної діяльності прокуратури, а саме: а) проведення спільних нарад; б) створення міжвідомчих робочих груп; в) проведення узгоджених заходів; г) здійснення аналітичної діяльності.

Такий підхід законодавця до визначення змісту» координації» дещо не співвідноситься з поняттям «координації», що виведено в науці [2, с. 296].

Як встановлено, взаємодія є не тільки засобом, що забезпечує виконання завдань, одночасно вона є необхідною, щоб своєчасно провести в життя спільно спрямовані заходи. При такому підході суб'єкти діють у межах своєї компетенції, використовуючи відповідні сили, засоби і методи, а узгодження їх діяльності здійснюється шляхом суворого виконання запланованих загальних заходів.

Дещо інший зміст має поняття «координація». В науці під координацією розуміють узгодженість рухів, дій; встановлення взаємозв'язку, контакту в діяльності людей [2, с. 296]. При цьому, на відміну від взаємодії, відносинам координації властива вже не пряма, а опосередкована і багатозначна детермінація елементів, кожен з яких зазнає впливу не одного (або кількох), безпосередньо пов'язаних з ним спільними діями елемента (що характерно для відносин взаємодії), а множини інших елементів, прямо з ним не пов'язано [1, с. 290]. Це означає, що суб'єкт координації впливає на підпорядковані елементи системи, забезпечуючи її керованість шляхом приведення у відповідність, упорядкування найбільш загальної діяльності з виконання головних завдань у виді відповідних коректив.

Отже, на підставі проведеного аналізу, слід визнати, що термін «координація» є ширшим за термін «взаємодію», так як

перша забезпечує організацію другої, що варто враховувати посадовим особам прокуратури при реалізації координаційної функції на практиці.

Список використаних джерел:

1. Захаров В. П. Організація індивідуального запобігання злочинам у кримінально-виконавчій установі : [моногр.] / Захаров В. П., Колб О. Г., МIRONЧУК С. М., Міліщук Л. І. – [2-ге вид., переробл. і допов.]. – Луцьк: ПП Іванюк В. П., 2007. – 442 с.

2. Великий тлумачний словник української мови / Упоряд. Т. В. Ковальова. – Х. : Фоліо, 2005. – 767 с.

3. Шамрай В., Олійник І. Поняття і суть взаємодії, її значення // Прокуратура. Людина. Держава. – 2004. – № 1 (3). – С. 60-67.

4. Новий тлумачний словник української мови. – К. : Вид-во «АКОНІТ», 2003. – Т.1. – 926 с.

5. Философский словарь / Под ред. И.Т. Фролова. – 6-е изд., перераб. и доп. – М. : Политиздат, – 1991. – 560 с.

ПРО ДЕЯКІ ЗАХОДИ БЕЗПЕКИ, ЩО ЗАСТОСОВУЮТЬСЯ В УСТАНОВАХ ВИКОНАННЯ ПОКАРАНЬ

Журавська З. В., кандидат юридичних наук, доцент кафедри кримінального права і процесу Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки,
Ліховицький Я. О., здобувач Ужгородського національного університету

Як свідчить аналіз кримінально-виконавчого законодавства України та практики його застосування, забезпечення особистої безпеки засуджених відбувається у трьох напрямках, а саме шляхом: 1) закріплення зазначеного права в законодавстві; 2) визначення на правовому рівні порядку його реалізації [1, с. 47–48]; 3) реалізації цього права засудженими на практиці [2, с. 293–295].